U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **V. P.,** zastoupeného Mgr. Kateřinou Walterovou, advokátkou se sídlem Karlovy Vary, Dr. Bechera 23, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Krajského soudu v Praze pod sp.zn. 49 Az 4/2005, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2005, č.j. OAM-1229/VL-19-K03-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2006, č. j. 49 Az 4/2005 – 36,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** .

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna soudem ustanovené advokátky Mgr. Kateřiny Walterové **s e u r č u j e** částkou 5912 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému usnesení Krajského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 18. 10. 2005, č.j. OAM-1229/VL-19-K03-2005. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu nebyl stěžovateli k jeho žádosti udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona. Žalovaný odůvodnil své rozhodnutí tím, že motivem žalobcova odchodu z vlasti byla jeho nespokojenost s panující všeobecnou situací v Bělorusku. V žalobcem popsané události jeho zadržení příslušníky milice jako potenciálního podezřelého z krádeže nenalezl žalovaný žádné znaky pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Zjevně došlo k omylu při identifikaci pachatele a ačkoliv tvrzené fyzické napadení žalobce příslušníky milice na stanici by bylo nezákonné, nelze je považovat za akt pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu.

V podání napadajícím rozhodnutí žalovaného žalobce uvedl, že v předcházejícím řízení o udělení azylu v České republice byl zkrácen na svých právech, a proto napadá předmětné rozhodnutí v plném rozsahu. Parafrázoval některá ustanovení zákona č. 71/1976 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a zákona o azylu, která měla být žalovaným správním orgánem porušena, tj. přesně a úplně nezjistil skutečný stav věci, v důsledku toho nesprávně posoudil podanou žádost, důkazy, které si před vydáním rozhodnutí opatřil nebyly úplné a nemohl tak správně usuzovat o skutkových a právních otázkách, které pro své rozhodnutí potřeboval zodpovědět. Konkrétně žalovanému vytkl, že žalobcem tvrzené nezákonné zadržení od příslušníků milice považoval za omyl, nikoliv za porušení lidských práv. Právě fyzické násilí ze strany policie při tomto zadržení odůvodňuje jeho obavu z návratu do vlasti. Za pochybení správního orgánu rovněž považuje skutečnost, že se vůbec nezabýval jeho problémy v době studia. Dále žalobce namítl nesplnění formálních náležitostí napadeného rozhodnutí žalované v důsledku absence podpisu oprávněné osoby.

Krajský soud v Praze předmětnou žalobu jako nedůvodnou rozsudkem zamítl. Po zhodnocení všech důkazů dospěl k závěru, že v řízení před žalovaným nedošlo k žádnému porušení ustanovení správního řádu, skutková zjištění, z nichž rozhodnutí žalovaného vycházelo, byla dostatečná a právní závěr žalovaného vyjádřený v rozhodnutí je v souladu se zákonem. V odůvodnění svého rozsudku se krajský soud ztotožnil se žalovaným správním orgánem v posouzení důvodů, pro něž žalobce požádal o udělení azylu, jako nespokojenost žalobce s panující všeobecnou situací v Bělorusku, případně snaha o legalizaci pobytu na území České republiky, nespadajících pod rozsah ust. § 12 zákona o azylu. V průběhu řízení před správním orgánem nevyšla najevo žádná ze skutečností obsažených v ust. § 12 zákona o azylu ani žádná z překážek vycestování podle ust. § 91 téhož zákona. Výtku žalobce, že se žalovaný vůbec nezabýval jeho problémy v době studia, odmítl jako nedůvodnou, neboť ze správního spisu zjistil, že žalovaný tuto okolnost v odůvodnění rozhodnutí zmínil. Nicméně ve shodě se žalovaným neshledal potřebnou relevantnost zmíněné události, neboť neměla pro žalobce žádné podstatné následky. Co se týče chybějícího podpisu oprávněné osoby, odkázal na ust. § 24a zákona o azylu, podle něhož lze podpis oprávněné osoby na stejnopisu rozhodnutí nahradit doložkou „vlastní rukou“ nebo zkratkou „v. r.“ a doložkou „Za správnost vyhotovení“. Postup žalovaného v tomto směru odpovídal citovanému zákonnému ustanovení.

Zamítavý rozsudek krajského soudu napadl žalobce v zákonné lhůtě podanou kasační stížností, ve které argumentuje důvody dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Uplatněné důvody kasační stížnosti stěžovatel vymezil v obecné rovině uvedením jejich zákonného znění. Dovolává se důvodu pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, jmenovitě odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, popř. pro poskytnutí tzv. humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu. Bylo s ním nakládáno jako s méněcenným proto, že patří mezi sociálně slabou vrstvu obyvatelstva, bez práce a materiálních statků, takové jednání mu hrozí i po případném návratu do Běloruska. Dále stěžovatel namítá, že mu bylo upřeno právo jednat v rodném jazyce, a že nerozuměl celé řadě úkonů správních orgánů i soudů ČR, tudíž údaje z pohovoru považuje za nepřesné. Uvádí, že jeho známí ve zemi původu jsou vyslýcháni ve věci jeho pobytu v ČR a je podrobně monitorován běloruskou policií.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť je přesvědčen, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i usnesení krajského

soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Námitky stěžovatele uplatněné v kasační stížnosti shledává nedůvodnými, stěžovatel dle jeho názoru nesplňuje podmínky stanovené v ust. § 12 zákona o azylu, nebyly naplněny ani podmínky pro udělení azylu dle ust. § 13 téhož zákona, ani zvláštního zřetele hodné důvody dle ust. § 14 téhož zákona. Domnívá se, že k námitce týkající se údajných problémů s tlumočením, kterou uplatnil stěžovatel poprvé až v kasační stížnosti, soud nemůže přihlížet dle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost z následujících důvodů.

Podle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v ust. § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Podle ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

V podané kasační stížnosti se stěžovatel dovolával důvodu pro udělení azylu obsaženého v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, výslovně odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině - sociálně slabé vrstvě obyvatelstva Běloruska – v důsledku čehož s ním mělo být nakládáno jako s méněcenným. V žalobě však stěžovatel taková tvrzení zpochybňující rozhodnutí žalovaného neuvedl; omezil se pouze na obecné výtky týkající se procesních pochybení žalovaného správního orgánu v průběhu řízení o udělení azylu a určité námitky týkající se však odlišných skutečností. Rovněž stěžovatelovy výtky ohledně jazykové bariéry jsou v řízení před kasačním soudem nově tvrzenou skutečností, jež nebyla uplatněna v řízení před krajským soudem. Nad rámec rozsahu soudního přezkumu Nejvyšší správní soud poukazuje na zjevnou bezdůvodnost těchto výtek, neboť pohovor se stěžovatelem ze dne 28. 7. 2005, jak patrno ze správního spisu, byl veden v jazyce ruském, jemuž rozumí, a za účasti tlumočníka; pravdivost a úplnost přednesených skutečností stvrdil svým podpisem.

Jestliže až nyní v podané kasační stížnosti stěžovatel opírá důvod, pro který mu měl být udělen azyl, o důvodný strach z pronásledování z důvodu jeho příslušnosti k určité sociální skupině a s tím spojené obavy z degradujícího jednání zejména ze strany policie, či důvod, pro který mělo být rozhodnutí správního orgánu zrušeno, odůvodňuje porušením práva stěžovatele jednat v jeho rodném jazyce, uvádí tak nové skutečnosti. Nejvyšší správní soud k takovým skutečnostem nemůže přihlížet, neboť je stěžovatel uplatnil až poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), ačkoliv měl možnost k jejich uplatnění ve správním nebo soudním řízení. Opírají-li se důvody kasační stížnosti výhradně o tyto nové skutečnosti, jde o důvody kasační stížnosti, které jsou podle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné, neboť je stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, ač tak učinit mohl. Jelikož kasační stížnost stěžovatele neobsahuje žádný jiný stížnostní důvod, je podle citovaného ustanovení nepřípustná jako celek. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta. Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena soudem zástupkyně advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokátce částkou 4200 Kč dle ust. § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu,

v platném znění od 1. 9. 2006, za dva úkony právní služby – první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 21. 12. 2006. Soud advokátce dále přiznal částku 600 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna advokátky činí 4800 Kč. Protože advokátka soudu doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokátka povinna odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle ust. § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 912 Kč. Současně soud rozhodl o náhradě poplatku 200 Kč vylepeného v kolcích na žádosti o zaslání spisu k nastudování ze dne 28. 12. 2006. Zástupkyni stěžovatele se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti navýšená o daň ve výši 5912 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. května 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu